

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4408/2019-42

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brletić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Martine Juraković Hrsan iz Zagreba, Ulica Ante Topića Mimare 1A, OIB: 40723734104, zastupane po punomoćniku Antunu Šagovcu, odvjetniku u Velikoj Gorici, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Leko i partneri u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave održane dana 14. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno uz zamjenicu punomoćnika tužiteljice Luciju Šagovac Piljek, odvjetnicu, te punomoćnika tuženika Eugena Kujundžića, odvjetnika, dana 26. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. da tužiteljici Martini Juraković Hrsan isplati zatezne kamate na iznos od 6.111,52 eur i to na iznos od:

- 0,01 eur od 1. ožujka 2008.,
- 5,85 eur od 1. travnja 2008.,
- 25,90 eur od 1. studenoga 2008.,
- 5,08 eur od 1. prosinca 2008.,
- 27,31 eur od 1. siječnja 2009.,
- 30,70 eur od 1. veljače 2009.,
- 32,19 eur od 1. ožujka 2009.,
- 27,51 eur od 1. travnja 2009.,
- 28,25 eur od 1. svibnja 2009.,
- 22,16 eur od 1. lipnja 2009.,
- 16,95 eur od 1. srpnja 2009.,
- 18,12 eur od 1. kolovoza 2009.,
- 21,12 eur od 1. rujna 2009.,
- 20,78 eur od 1. listopada 2009.,
- 17,92 eur od 1. studenoga 2009.,
- 23,27 eur od 1. prosinca 2009.,
- 27,18 eur od 1. siječnja 2010.,
- 33,46 eur od 1. veljače 2010.,
- 31,82 eur od 1. ožujka 2010.,
- 39,94 eur od 1. travnja 2010.,
- 38,16 eur od 1. svibnja 2010.,

- 41,86 eur od 1. lipnja 2010.,
- 66,42 eur od 1. srpnja 2010.,
- 61,17 eur od 1. kolovoza 2010.,
- 75,33 eur od 1. rujna 2010.,
- 70,78 eur od 1. listopada 2010.,
- 61,14 eur od 1. studenoga 2010.,
- 79,78 eur od 1. prosinca 2010.,
- 102,98 eur od 1. siječnja 2011.,
- 86,99 eur od 1. veljače 2011.,
- 92,79 eur od 1. ožujka 2011.,
- 84,99 eur od 1. travnja 2011.,
- 86,17 eur od 1. svibnja 2011.,
- 117,18 eur od 1. lipnja 2011.,
- 119,27 eur od 1. srpnja 2011.,
- 146,03 eur od 1. kolovoza 2011.,
- 133,05 eur od 1. rujna 2011.,
- 118,75 eur od 1. listopada 2011.,
- 116,96 eur od 1. studenoga 2011.,
- 115,69 eur od 1. prosinca 2011.,
- 121,98 eur od 1. siječnja 2012.,
- 128,59 eur od 1. veljače 2012.,
- 129,09 eur od 1. ožujka 2012.,
- 124,66 eur od 1. travnja 2012.,
- 126,85 eur od 1. svibnja 2012.,
- 128,92 eur od 1. lipnja 2012.,
- 126,58 eur od 31. srpnja 2012.,
- 126,74 eur od 1. kolovoza 2012.,
- 115,74 eur od 15. rujna 2012.,
- 123,71 eur od 16. listopada 2012.,
- 126,96 eur od 16. studenoga 2012.,
- 123,32 eur od 8. prosinca 2012.,
- 120,41 eur od 16. siječnja 2013.,
- 119,62 eur od 16. veljače 2013.,
- 117,82 eur od 16. ožujka 2013.,
- 126,21 eur od 16. travnja 2013.,
- 114,00 eur od 16. svibnja 2013.,
- 114,39 eur od 15. lipnja 2013.,
- 111,55 eur od 1. srpnja 2013.,
- 117,85 eur od 1. rujna 2013.,
- 117,85 eur od 1. rujna 2013.,
- 120,21 eur od 22. listopada 2013.,
- 120,90 eur od 1. studenoga 2013.,
- 129,57 eur od 27. veljače 2015.,
- 129,57 eur od 14. ožujka 2015.,
- 129,57 eur od 16. travnja 2015.,
- 129,57 eur od 16. svibnja 2015.,
- 129,57 eur od 16. lipnja 2015.,
- 129,57 eur od 16. srpnja 2015.,
- 129,57 eur od 15. kolovoza 2015. te na iznos od

- 129,57 eur od 16. rujna 2015., sve do 30. rujna 2015., sve kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. da tužiteljici Martini Juraković Hrsan isplati zatezne kamate na iznos od 4.741,66 eur i to na iznos od:

- 39,95 eur od 1. rujna 2007.,
- 39,25 eur od 1. listopada 2007.,
- 39,20 eur od 1. studenoga 2007.,
- 39,75 eur od 1. prosinca 2007.,
- 39,46 eur od 1. siječnja 2008.,
- 40,14 eur od 1. veljače 2008.,
- 72,25 eur od 1. ožujka 2008.,
- 73,50 eur od 1. travnja 2008.,
- 71,44 eur od 1. svibnja 2008.,
- 70,99 eur od 1. lipnja 2008.,
- 71,66 eur od 1. srpnja 2008.,
- 70,33 eur od 1. kolovoza 2008.,
- 70,40 eur od 1. rujna 2008.,
- 71,19 eur od 1. listopada 2008.,
- 77,78 eur od 1. studenoga 2008.,
- 73,33 eur od 1. prosinca 2008.,
- 78,08 eur od 1. siječnja 2009.,
- 78,80 eur od 1. veljače 2009.,
- 79,12 eur od 1. ožujka 2009.,
- 78,12 eur od 1. travnja 2009.,
- 78,28 eur od 1. svibnja 2009.,
- 76,98 eur od 1. lipnja 2009.,
- 75,87 eur od 1. srpnja 2009.,
- 76,12 eur od 1. kolovoza 2009.,
- 76,75 eur od 1. rujna 2009.,
- 76,68 eur od 1. listopada 2009.,
- 76,07 eur od 1. studenoga 2009.,
- 77,22 eur od 1. prosinca 2009.,
- 78,05 eur od 1. siječnja 2010.,
- 74,90 eur od 1. veljače 2010.,
- 74,57 eur od 1. ožujka 2010.,
- 76,21 eur od 1. travnja 2010.,
- 75,85 eur od 1. svibnja 2010.,
- 76,59 eur od 1. lipnja 2010.,
- 81,54 eur od 1. srpnja 2010.,
- 82,86 eur od 1. kolovoza 2010.,
- 85,79 eur od 1. rujna 2010.,
- 84,85 eur od 1. listopada 2010.,
- 82,85 eur od 1. studenoga 2010.,

- 69,56 eur od 1. prosinca 2010.,
- 73,42 eur od 1. siječnja 2011.,
- 70,76 eur od 1. veljače 2011.,
- 71,72 eur od 1. ožujka 2011.,
- 70,43 eur od 1. travnja 2011.,
- 70,62 eur od 1. svibnja 2011.,
- 62,78 eur od 1. lipnja 2011.,
- 63,07 eur od 1. srpnja 2011.,
- 66,76 eur od 1. kolovoza 2011.,
- 51,79 eur od 1. rujna 2011.,
- 50,22 eur od 1. listopada 2011.,
- 50,02 eur od 1. studenoga 2011.,
- 49,88 eur od 1. prosinca 2011.,
- 50,57 eur od 1. siječnja 2012.,
- 51,30 eur od 1. veljače 2012.,
- 51,35 eur od 1. ožujka 2012.,
- 50,86 eur od 1. travnja 2012.,
- 51,11 eur od 1. svibnja 2012.,
- 51,33 eur od 1. lipnja 2012.,
- 51,08 eur od 31. srpnja 2012.,
- 51,09 eur od 1. kolovoza 2012.,
- 49,89 eur od 15. rujna 2012.,
- 50,76 eur od 16. listopada 2012.,
- 51,12 eur od 16. studenoga 2012.,
- 50,72 eur od 8. prosinca 2012.,
- 50,40 eur od 16. siječnja 2013.,
- 47,88 eur od 16. veljače 2013.,
- 47,69 eur od 16. ožujka 2013.,
- 48,56 eur od 16. travnja 2013.,
- 47,29 eur od 16. svibnja 2013.,
- 47,33 eur od 15. lipnja 2013.,
- 47,03 eur od 1. srpnja 2013.,
- 52,47 eur od 1. rujna 2013.,
- 52,47 eur od 1. rujna 2013.,
- 52,74 eur od 22. listopada 2013. te na iznos od
- 52,82 eur od 1. studenoga 2013., sve do 30. rujna 2015., sve kamate po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva tužiteljice za isplatu iznosa od 6.241,09 eur zatraženog s osnova preplate zbog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli zajedno sa zateznom kamatom počev od 1. listopada 2015. do isplate kao i za isplatu iznosa od 4.741,66 eur zatraženog s osnova preplate zbog ništetnosti odredbi o promjenjivoj

kamatnoj stopi zajedno sa zateznom kamatom počev od 1. listopada 2015. do isplate.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. da tužiteljici Martini Juraković Hrsan nadoknadi parnični trošak u iznosu od 2.628,24 eur zajedno sa zateznom kamatom od 26. kolovoza 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom dana 8.1.2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 9012212792 na iznos od 112.546,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju tužene banke važeće na dan isplate kredita, a da je u čl. 7. toga ugovora ugovoren rok otplate ovoga kredita od 360 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tužene banke važeće na dan plaćanja, dok je u čl. 4. toga ugovora ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci banke o kreditiranju građana koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,35% godišnje s time da je Dodatkom Ugovora o kreditu broj 9012212792 od 30.10.2013. ova kamatna stopa promijenjena s početno ugovorenih 4,35% na 5,25% te je ugovoren moratorij otplate nedospjele glavnice u iznosu od 100.545,79 CHF plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tužene banke važeće na dan plaćanja na rok od 14 mjeseci u razdoblju od 1.11.2013. do 31.12.2014. Tužiteljica smatra da su predmetnim Ugovorom o kreditu povrijeđena njena prava kao potrošača jer je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na valutu uz koju je vezana glavnica - švicarski franak te kojim je tuženiku omogućeno jednostrano mijenjati kamatnu stopu smatrajući da je predmetni Ugovor o kreditu u tom dijelu ništetan jer ona prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istoga nije bila u cijelosti informirana o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je tuženik time postupao suprotno tada važećem Zakonu o zaštiti potrošača i Zakonu o obveznim odnosima te kako je tijekom otplate ovoga kredita tečaj CHF naspram HRK znatno porastao radi čega su joj anuiteti neosnovano povećavani, to tužiteljica od tuženika zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u tužbi potražuje isplatu iznosa od 6.131,95 eur (46.201,18 kn), dok zbog ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u tužbi potražuje isplatu iznosa od 4.699,45 eur (35.408,03 kn) navodeći da se je tijekom otplate kredita kamatna stopa više puta mijenjala na njenu štetu. Na navedene iznose tužiteljica potražuje zatezne kamate počev od plaćanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate s time da navodi kako su stranke dana 16.12.2015. sklopile Dodatak Ugovora o kreditu broj 9012212792 kojim je ugovorena konverzija na način da je otplata obveza po kreditu iz Osnovnog ugovora u CHF umjesto uz valutnu klauzulu uz CHF vezana uz valutnu klauzulu u EUR te je ugovoreno da stanje nedospjele glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30.9.2015. iznosi 61.168,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke na dan podmirjenja koji iznos se korisnik kredita obvezuje otplatiti u preostala 254 mjesečna anuiteta. Međutim,

tužiteljica smatra da ovom konverzijom nije otklonjeno postojanje navedene preplate u ukupnom iznosu od 10.831,40 eur (81.609,21 kn), već je samo za ubuduće definiran ugovorni odnos stranaka. Tužiteljica potražuje i naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Međutim, u podnesku od 16.4.2025. (stranica 584-588) tužiteljica je nakon provedenog financijskog vještačenja sukladno tome nalazu i mišljenju povisila tužbeni zahtjev na način da zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli potražuje isplatu iznosa od 6.241,09 eur, a zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi potražuje isplatu iznosa od 4.741,66 eur, sve sa zateznom kamatom počev od plaćanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate pa kako je time tužba preinačena, sud je ovakvu preinaku tužbe dopustio rješenjem od 14.5.2026. (stranica 600), neovisno o tome što se je tuženik istoj protivio, i to temeljem odredbe čl. 190. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) smatrajući ju svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama, a imajući u vidu da je tužiteljica na taj način tužbu preinacila samo usklađujući tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka pa da bez svoje krivnje nije mogla ovako precizirati tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka.

3. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbenom zahtjevu ističući kako iz odredbe čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača te čl. 502. Zakona o parničnom postupku, kao temelju po kojem bi presuda donesena u kolektivnom sporu obvezivala sudove povodom zahtjeva potrošača, proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene u tom sporu samo u posebnim parnicama za naknadu štete, dok se ovdje radi o parnici radi stjecanja bez osnove, a osim toga tuženik ističe da ne postoji niti objektivni identitet ugovornih odredbi o kojima je suđeno u tom kolektivnom sporu i ugovornih odredbi iz predmetnog Ugovora o kreditu. Stoga smatra da bi tužiteljica trebala u ovome sporu tražiti utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi da bi mogla polagati pravo na isplatu preplaćenih iznosa. S druge strane, tuženik smatra da tužiteljica nema pravni interes za vođenje ovoga postupka jer je sklapanjem novog ugovora prijašnji ugovor o kreditu prestao postojati pa tužiteljica na temelju prijašnjeg ugovora ne može osnovano potraživati bilo što od tuženika jer su sva plaćanja obuhvaćena novim ugovorom o kreditu kojim se potrošaču priznaje preplata na ime plaćanja budućih obroka. Osim toga, tuženik ističe da je tužbeni zahtjev kojim se traži isplata "preplaćenih kamata po kreditu u CHF" neosnovan u cijelosti jer niti jednim propisom nije zabranjeno ugovaranje promjenjive kamatne stope. Također navodi da je i ugovaranje valutne klauzule zakonito odnosno da je izričito dopušteno i predviđeno odredbama Zakona o obveznim odnosima te da je tuženik putem svojih djelatnika koji su bili u izravnom kontaktu s tužiteljicom prilikom davanja općenitih informacija o kreditnim uvjetima, upoznao tužiteljicu s rizikom od eventualnog rasta tečaja CHF u odnosu na kunu pa je tužiteljica prihvatila u cijelosti sve rizike koji mogu utjecati na visinu anuiteta kroz razdoblje korištenja kredita. S druge strane, tuženik je ugovornu kamatu mijenjao tijekom ugovornog odnosa isključivo zbog promjena tržišnih uvjeta pri čemu tužiteljica niti jednom nije prigovorila povećanju stope redovne kamate s time da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika pa je isti odraz stvarne volje ugovornih strana. Nadalje, niti u predmetnom Ugovoru o

kreditu se ne navodi da se kredit otplaćuje u kunama, već su dapače u otplatnoj tablici, koja je sastavni dio predmetnog Ugovora o kreditu, sadržani anuiteti izraženi isključivo u CHF uz napomenu da ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Pri tome tuženik ukazuje da niti Hrvatska narodna banka nije podržavala ukidanje valutne klauzule, već dapače svojim regulatornim propisima nalaže poslovnim bankama da određeni postotak prikupljenih deviza moraju držati u obliku likvidne rezerve. Stoga tuženik smatra da se predmetni tužbeni zahtjev temelji na promašenoj premisi – da je tečaj trebao ostati fiksna kroz cijelo promatrano razdoblje te da je kamata morala ostati fiksna kroz cijelo to razdoblje. Osim toga, tuženik ističe i prigovor zastare te slijedom svega navedenoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan u cijelosti te potražuje naknadu parničnog troška na koji konačno potražuje i zateznu kamatu od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

4. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (stranica 9-67) te u dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu (stranica 82-90), provedeno je financijsko vještačenje (stranica 506-572), a proveden je i dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 600 i 601).

5. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 9012212792 8.1.2007. (list 9-17, u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu) kojim je tužiteljici odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 112.546,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita te da je odredbom čl. 4. toga Ugovora o kreditu ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti tuženiku kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika o kreditiranju građana, a da ista na dan sklapanja toga Ugovora o kreditu iznosi 4,35%. Također je nesporno da je u čl. 7.2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se ovaj kredit i kamata otplaćuju u 360 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio toga ugovora. Nadalje je nesporno da su stranke dana 30.10.2013. sklopile I. Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012212792 (list 29) kojim je ova kamatna stopa promijenjena s početno ugovorenih 4,35% na 5,25% promjenjivo te kojim je ugovoren moratorij otplate nedospjele glavnice u iznosu od 100.545,79 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja na rok od 14 mjeseci u razdoblju od 1.11.2013. do 31.12.2014. Također je nesporno da su stranke dana 16.12.2015. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012212792 (list 30-35, u daljnjem tekstu: Dodatak Ugovoru o kreditu od 16.12.2015.) kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR.

6. Sporno je jesu li ovakve ugovorne odredbe protivne pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno jesu li iste ništetne te je li slijedom toga tuženik u obvezi tužiteljici isplatiti razliku između stvarno plaćene kamate po pojedinom anuitetu kredita i prvotno ugovorene kamate od 4,35% odnosno kasnije od 5,25% godišnje kao i razliku između plaćenih iznosa i prvotno ugovorenih iznosa do koje je došlo zbog ugovorenog tečaja CHF. Također je sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom na to da je tuženik istakao prigovor zastare, a sporno je i to ima li tužiteljica pravni interes za podnošenje ove tužbe imajući u vidu da su stranke

sklopile predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu od 16.12.2015. kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR.

7. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014. utvrđeno je da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4.7.2013. u dijelu u kojem je presuđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10.9.2003. postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7.8.2007. nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 249/14-2 od 9.4.2015. utvrđeno je da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. potvrđena.

9. Nadalje, uvidom u javno objavljenu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018. vidljivo je da je o tužbi Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka među kojima je i ovdje tuženik, odlučeno na način da je utvrđeno kako je tuženik u razdoblju od 1.1.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7.8.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

10. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3.9.2019. utvrđeno je da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018. potvrđena.

11. Dakle, iz navedenih presuda vidljivo je da su ovi sudovi utvrdili kako ugovorne odredbe:

- koje promjenu ugovorne kamate čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja tj. banke, bez da ista istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, te
- kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora banka nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i to tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja tih ugovora o kreditu, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakve kriterije, pa kako je navedenim presudama utvrđeno da su takve odredbe potrošačkih ugovora o kreditu nepoštene i ništetne temeljem odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) kojom je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, to je ništetnost dijela odredbe čl. 7. predmetnog Ugovora o kreditu kojim je ugovoreno plaćanje anuiteta vezano uz valutu švicarski franak (valutna klauzula) kao i ništetnost dijela odredbe predmetnog Ugovora o kreditu čl. 4. kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno odluci tuženika, utvrđena i u citiranim presudama Trgovačkog suda u Zagrebu, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a kako navedene odluke sukladno odredbi čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.19/22) obvezuju sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi zaštite i ostvarenja svojih prava koja su mu povrijeđena takvim postupanjem banke, to sukladno čl. 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26, u daljnjem tekstu: ZOO) predmetni Ugovor o kreditu u navedenom dijelu nema učinak pri čemu je sud imao u vidu i odredbu čl. 502.c ZPP-a smatrajući da je u ovoj parnici, protivno navodu tuženika, vezan za takva utvrđenja navedenih sudova.

12. Pri tome se napominje da tužiteljica u svom iskazu (stranica 600 i 601) navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopila radi kupnje stana koji joj je bio potreban za stanovanje odnosno za osobne potrebe te da nije bila vlasnica niti obrta niti trgovačkog društva, a da je ovaj kredit zatražila upravo od tužene banke jer je bila klijent iste. Nadalje navodi da joj je od strane zaposlenika tužene banke ponuđeno sklapanje ugovora o kreditu vezano uz valutu CHF uz navod da se radi o najpovoljnijem kreditu zbog niže kamatne stope pri čemu tvrdi da nije mogla pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama jer joj je predmetni Ugovor o kreditu predložen kao gotov, ali je znala da je isti sklopljen uz valutnu klauzulu s time da tada nije znala što to točno znači odnosno nije mislila da će se zbog toga rata kredita značajnije mijenjati. Naime, tvrdi da joj o samoj valuti CHF nije ništa posebno pojašnjeno u smislu postojanja bilo kakvog rizika sklapanja takvog ugovora, a kako je ovaj Ugovor o kreditu pročitala, to je znala da je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, ali joj je vezano uz to rečeno da neće dolaziti do neke značajnije promjene kamatne stope s time da se uopće ne sjeća je li joj pojašnjeno zbog čega

bi do takve promjene i dolazilo. Navodi da ovaj kredit još uvijek otplaćuje te da je sve dosadašnje uplate sama izvršila jer joj se rate kredita ustežu direktno s njenog računa. Konačno, tužiteljica tvrdi da je tijekom dosadašnje otplate došlo do povećanja rata zbog promjene kamatne stope te zbog promjene tečaja CHF, a da je s tuženom bankom sklopila dva dodatka ovoga ugovora i to prvi kojim joj je odobren moratorij za vrijeme rodiljnog dopusta, a drugi 2015. godine zbog konverzije ovoga kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR kada je od tužene banke dobila ponudu te joj je rečeno da će na taj način lakše otplaćivati ovaj kredit zbog čega je takvu ponudu i prihvatila. Međutim, navodi kako ne smatra da bi sklapanjem takvog dodatka ugovoru bila oštećena u cijelosti radi čega je i podnijela ovu tužbu.

13. Dakle, i iz iskaza tužiteljice, kojeg je sud prihvatio kao istinit jer je iznesen logično i uvjerljivo, proizlazi da ju tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti jer ju nije upozorio niti na rizičnost ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak niti joj je predočio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, dok je s druge strane, tuženik na ročištu 13.1.2025. (stranica 485) odustao od prijedloga da se kao svjedoka sasluša njegova zaposlenica Jelena Skukan, koju je inače u odgovoru na tužbu predložio saslušati na okolnost da su sporne ugovorne odredbe tužiteljici bile jasne i razumljive te da predmetni Ugovor o kreditu odražava njenu pravu volju kao i na okolnost pregovaranja o odredbama predmetnog Ugovora o kreditu, a kako je sud u ovom parničnom postupku temeljem odredbe čl. 502.c ZPP-a vezan za pravna utvrđenja iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4.7.2013. kojom je već utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1.1.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te da je u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, pa je u ovom parničnom postupku na tuženiku teret dokaza na okolnost obavijesti koje je upravo on dao tužiteljici, kao određenom potrošaču, prije sklapanja ovog konkretnog ugovora, to sud nije smatrao potrebnim provoditi dokaz saslušanjem javnog bilježnika kod kojeg je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran, jer je jasno da isti nije sudjelovao u pregovaranju o odredbama predmetnog Ugovora o kreditu.

14. Naime, prema odredbi čl. 84. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni samo ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, dok je uvidom u sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu utvrđeno da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koje odredbe su nerazumljive i nedorečene, pri čemu niti tuženikovi Opći uvjeti poslovanja s građanima (stranica 82-86), na koje se tuženik poziva, ne sadrže precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope.

15. Stoga se ovako formulirana kamatna stopa ne može smatrati niti određenom niti odredivom, već je očito da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge ugovorne strane tj. tužiteljice, bez pregovora o toj promjeni kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati, iz kojeg razloga itd.

16. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija, radi čega je irelevantno to je li tužiteljica prigovorila povećanju stope redovne kamate ili eventualno zatražila okončanje ugovornog odnosa odnosno je li tijekom otplate kredita obaviještena o promjenama visine kamatne stope.

17. Iako nije sporno da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu od 16.12.2015. (list 30-35) temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15, u daljnjem tekstu: ZIDZPK/15) kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, ovaj sud smatra, protivno navodima tuženika, da tužiteljica ima pravi interes te je ovlaštena tvrditi da su ništetne pojedine odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kako bi na temelju toga mogla ostvariti eventualna prava koja joj pripadaju u vidu kondemnatornog novčanog zahtjeva pri čemu se upućuje na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2868/2018 od 12.2.2019., poslovni broj Rev-1096/2022 od 8.11.2022. i poslovni broj Rev-18/2018 od 26.5.2020. Naime, provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provedena temeljem odredbe čl. 19.c ZIDZPK/15 nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već od ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR. Stoga tužiteljici sukladno odredbama čl. 323. st. 1. i čl. 1111. ZOO-a pripada pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u slučaju da se utvrdi da postoji razlika na njenu štetu odnosno u slučaju da konverzijom nije obeštećena u cijelosti s osnove ništetnih odredaba osnovnog ugovora. Takvo stajalište proizlazi i iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos 1/2019-36 od 4.3.2020.

18. Provedenim vještačenjem po Darku Prpiću, stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire (stranica 506-572), utvrđeno je da ukupna razlika između iznosa stvarno plaćenih anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na iznose anuiteta prema početnom otplatnom planu iznosi 4.741,66 eur za anuitete za koje je nalazom utvrđen više uplaćen iznos, dok ukupna razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 6.241,09 eur za anuitete za koje je nalazom utvrđen više uplaćen iznos pri čemu su pojedini mjesečni anuiteti zajedno s datumom njihovog dospijeca i plaćanja prikazani u posebnim tablicama. Također je utvrđeno da je prema Dodatku Ugovoru o kreditu od 16.12.2015. utvrđena preplata na dan 30.9.2015. u iznosu od 4.556,87 eur.

19. Ovakav nalaz i mišljenje vještaka sud je prihvatio u cijelosti kao stručan i objektivan uz napomenu da je tužiteljica u cijelosti prihvatila ovakav izračun vještaka te je sukladno tome nalazu i mišljenju specificirala tužbeni zahtjev u podnesku od 16.4.2025. (stranica 584-588), dok je tuženik u podnesku od 4.4.2025. (stranica 576-583) naveo da predmetni nalaz i mišljenje vještaka osporava u cijelosti iz razloga što ga smatra bespredmetnim zato što su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu od 16.12.2015. kojim je izvršena konverzija sukladno odredbama ZIDZPK/15 te zato što je isti baziran na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj. Međutim, ovakvi navodi tuženika ne utječu na ocjenu ovog dokaza jer je ovo vještačenje obavljeno sukladno zadatku određenom od strane ovoga suda.

20. Kako iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27.5.2026. proizlazi da potrošač - korisnik kredita koji je na temelju ZIDZPK/15 ugovaranjem Aneksa ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u CHF, ali da ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita 30.9.2015. i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, to iz navedenoga proizlazi da tužiteljici pripada pravo samo na isplatu zateznih kamata na sve preplaćene iznose kako na temelju ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi tako i na temelju ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i to bez umanjjenja s osnova preplate utvrđene u konverziji. Stoga je tuženiku pod točkom I. izreke naloženo da tužiteljici isplati zatezne kamate na iznos od ukupno 6.111,52 eur (6.241,09 eur umanjeno za iznos od 129,57 eur jer je navedena preplata izvršena tek 30.9.2015.) počev od dana nakon dana plaćanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, dok mu je pod točkom II. izreke naloženo da tužiteljici isplati zatezne kamate na iznos od ukupno 4.741,66 eur počev od dana nakon dana plaćanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, i to sve samo do 30.9.2015. jer je temeljem predmetnog Dodatka Ugovoru o kreditu od 16.12.2015. upravo to utvrđeni dan prestanka obveze izvršene konverzijom kredita, a sve to jer je odredbom čl. 1115. ZOO-a propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, imajući pri tome u vidu da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošteni stjecatelj.

21. Naime, ovim Dodatkom Ugovoru o kreditu od 16.12.2015., zaključenim temeljem odredbi ZIDZPK/15, izvršena je konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR pri čemu nije sporno da je ova konverzija kredita provedena sukladno odredbi čl. 19.c ZIDZPK/15 odnosno da je obračun proveden u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZIDZPK/15 koji propis je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske te je u tom postupku odlukom od 4.4.2017. ocijenjen usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvaćen prijedlog većeg broja predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske jer da u opisanim okolnostima isti zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Stoga su stranke ovaj Ugovor o kreditu od 16.12.2015. sklopile na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku pa njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali

obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-637/2019-2 od 15.11.2022.).

22. Nadalje, iz obrazloženja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27.5.2026. jasno proizlazi da su stranke sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu od 16.12.2015. iznova od dana sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na valjan način uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope pa da je prestala obveza tuženika sukladno odredbi čl. 160. ZOO-a na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava temeljem odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika pri čemu je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e ZIDZPK/15 propisana detaljna, jasna i transparentna procedura koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji kao i sadržaj toga ugovora pa da je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja predmetnog Dodatka Ugovoru o kreditu proučiti njegove odredbe. Osim toga se u skladu s navedenim navodi da primjena posebnog propisa tj. ZIDZPK/15 derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovoru o kreditu, a na način kako je to određeno u ZIDZPK/15.

23. Stoga, kako je tražbina tužiteljice za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu podmirena, to je pod točkom III. izreke odbijen preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 6.241,09 eur tj. za isplatu glavnice po osnovu preplaćenih iznosa zbog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli te preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.741,66 eur tj. za isplatu glavnice po osnovu preplaćenih iznosa zbog ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, sve zajedno sa zateznom kamatom počev od 1.10.2015. do isplate jer tužiteljici ove zatezne kamate sukladno pravnom stajalištu iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27.5.2026., pripadaju samo do 30.9.2015. kao utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita.

24. Ovaj sud je utvrdio da je tuženikov prigovor zastare neosnovan u cijelosti jer je ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi kao i ništenost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli utvrđena tek u postupku kolektivne zaštite potrošača pa zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača. Stoga iz navedenoga proizlazi da zastarni rok za utuženo potraživanje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radi o tražbini koja temeljem odredbe čl. 225. ZOO-a zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina, nije protekao jer od pravomoćnog okončanja postupka kolektivne zaštite potrošača u pogledu ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, kada je donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014. kao i od pravomoćnog okončanja postupka kolektivne zaštite potrošača u pogledu ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, kada je donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018., pa do 5.6.2019., kada je podnesena tužba u ovome predmetu, nije protekao navedeni zastarni rok od pet godina.

25. Pri tome se napominje da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare za cjelokupno potraživanje tužiteljice na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a jer je taj parnični postupak pokrenut podnošenjem tužbe od 4.4.2012. što znači da je temeljem odredbe čl. 245. st. 1. ZOO-a nakon prekida zastara počela teći iznova, a napominje se i to da iz odredbe čl. 223. ZOO-a proizlazi da kamate, kao sporedna tražbina, zastarijevaju tek kada zastari glavna tražbina.

26. Nadalje, sud nije prihvatio osnovanim niti tuženikov prigovor zastare u odnosu na potraživanje iz preinačene tužbe, što je učinjeno u podnesku tužiteljice od 16.4.2025. (stranica 584-588), i to iz razloga što se povećani zahtjev temelji na istoj - neizmijenjenoj činjeničnoj osnovi, a što je sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz presude poslovni broj Rev-1038/2023 od 5.6.2024. prema kojemu za povećani dio tužbenog zahtjeva zastara nije nastupila kada je tužitelj u slučaju zahtjeva za isplatu po osnovi stjecanja bez osnove zbog ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu sklopljenog sa CHF valutnom klauzulom, tužbu podnio prije isteka zastarnog roka, ali je tijekom postupka nakon provedenog vještačenja preinačio tužbu na način da je povisio tužbeni zahtjev sukladno tome nalazu vještaka.

27. U odnosu na troškove postupka ističe se da bi odmjeravanje istih prema uspjehu u parnici, s obzirom na to da se radi o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe, narušilo pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi takva odluka o trošku bila prekomjerni teret za tužiteljicu, kao potrošača, koja nije dala povod za parnicu. Osim toga, takva bi odluka dovela do ograničenja koje umanjuje bit prava potrošača na pristup sudu i mogla bi ga odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-1014/18 od 20.10.2021., Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19). Stranke su uspjele u sporu djelomično i to tužiteljica sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice zbog utvrđene djelomične ništetnosti predmetnog Ugovora o kreditu, kao prethodnog pitanja, a tuženik u odnosu na zahtjev za isplatu glavnice. Međutim, u situaciji kada tužiteljica postavlja kondikcijski zahtjev jer je tuženik u predmetni Ugovor o kreditu, bez pregovaranja, unio nepoštene ugovorne odredbe, a s obzirom na vrijednost predmeta spora, to bi troškovi postupka koje je već snosila tužiteljica i oni koje bi morala platiti tuženiku bili daleko veći od zateznih kamata koje su joj dosuđene zbog ovih nepoštenih ugovornih odredbi. Naime, dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl.1. Protokola 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine br. 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06 i 2/10) te znatno smanjenje iznosa toga potraživanja, kao rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužiteljice na mirno uživanje svoga vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18.12.2013. i Mafalani protiv Hrvatske od 26.9.2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz odluke Čolić protiv Hrvatske od 18.11.2021.). Osim toga, o sporovima kakav je predmetni - osnovanost kondikcijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZIDZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba u pogledu isplate glavnice bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužiteljici da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njezino pravo na mirno uživanje imovine koja joj je dosuđena u ovom postupku.

28. Slijedom navedenoga, odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a, a isti se odnosi na trošak zastupanja tužiteljice po punomoćniku odvjetniku koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) prema vrijednosti predmeta spora za svaku pojedinu parničnu radnju i to temeljem Tbr. 7. toč. 1. za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav podnesaka od 31.10.2019., 15.4.2020., 24.9.2024. i 16.4.2025. u iznosima od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 6.11.2019., 17.2.2020., 13.1.2025. i 14.5.2026. u iznosima od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) što daje iznos od 1.800,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 450,00 eur, dok trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu iznosi 46,43 eur, a trošak financijskog vještačenja iznosi 331,81 eur pa to sveukupno daje iznos od 2.628,24 eur koliko je tuženiku pod točkom IV. izreke i naloženo da joj nadoknadi na ime parničnog troška. Pri tome se napominje da tužiteljici nije dosuđen trošak za sastav podnesaka od 26.11.2019. i 16.6.2025. jer isti nisu bili potrebni za vođenje ovoga postupka imajući u vidu da tužiteljica u podnesku od 26.11.2019., očitujući se na navode tuženika, samo ponavlja svoje dotadašnje navode, dok je svoje očitovanje iz podneska od 16.6.2025. mogla/trebala dati na sljedećem ročištu. Osim toga, tužiteljici nije dosuđen niti zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu jer je sukladno odredbi čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 118/18 i 51/23) kao tužitelj u postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođena od plaćanja sudskih pristojbi.

29. Na dosuđeni parnični trošak tužiteljici je priznato pravo na zatezne kamate temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a od 26.8.2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate.

30. Tužiteljici su sve zatezne kamate dosuđene po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007., a od 1.1.2008. do isplate po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 26. kolovoza 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- punomoćniku tužiteljice
- punomoćnicima tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-254af**

Kontrolni broj: **070eb-0d01f-b354c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.